

Festival s tímto ryze trampským názvem mne zaujal netradiční sestavou kapel na letáčku. Rozmanitá nabídka žánrů, které se zde nabízela v jednom letním odpoledni v pěkném prostředí oslavanského zámeckého parku mi vnukla myšlenku sednout na autobus a ne autem, ale autobusem se dostat do přírody. Zaposlouchat se do všech možných žánrů této široké škály interpretů.

Cestu autobusem jsem si krátila listováním v turistické příručce a k mému překvapení jsem se v ní dočítám o dolování uhlí a tepelné elektrárně. Čekala jsem malebnou krajinu plnou zákoutí, stromů, remízků a trampů. Oslavany byly původně zemědělskou a vinařskou obcí. Ve znaku obce se odráží tradiční motiv a znak byl vytvořen dle obecní pečeti z roku 1622. Mám ráda také keramiku a v 18. až 19. století se na Oslavansku rozvíjí řemeslná výroba fajánse - bílé keramiky s modrým dekorem. Ale ve 13. století. Václav II. propůjčil Brnu právo dolovat měď a jiné kovy. Privilegium potvrdil roku 1457 král Ladislav. V roce 1757 byl vydán císařský reskript k hledání a využívání uhlí. Nic přínosného pro vzhled a čistotu krajiny nebylo, když v roce 1760 našel oslavanský vrchnostenský správce Riedl v Oslavanech uhlí. Byl za to odměněn Marií Terezií zlatou medailí.

Oslavanská vrchnost začala těžit černého uhlí. V roce 1783 se dolovalo uhlí na Moravě jedině v Oslavanech. Největší rozvoj těžby prý nastal ve století devatenáctém a zejména pak po roce 1913, kdy byla v Oslavanech postavena tepelná elektrárna "První přespolní velkoelektrárna" - jedna z největších v Rakousku-Uhersku, která spalovala zdejší uhlí. Kouř, smog a popílek. Naštěstí bylo poslední uhlí z oslavanského dolu Kukla vytěženo v roce 1973. Elektrárna byla zrušena.

Městečko nyní leží v přírodním parku Oslava a je obklopeno zelení. Ztratilo vzhled průmyslového města. Historie Oslavan je

Jim Macháček vystoupil se svým projektem

foto: Jana Šebková ©

dávná a sahá až k době neolitické a bronzové. Osada ležela na důležité Libické cestě, která spojovala Pobaltí s Bizancií. První písemná zmínka je z roku 1104. Konečně se v textu

dostávám k zámku a potažmo i k zámeckému parku kam směřuji. Dozvídám se o ženském klášteře. První ženský cisterciácký klášter na Moravě "Vallis s. Mariae" (Údolí Mariino) byl založen Heilwidou ze Znojma roku 1225. Později byl přestavěn v gotický zámek po rozsáhlém požáru v klášteře roku 1517. Tak sem směřuji za kulturou. Zámecký park bude vůkol bývalého kláštera, nyní zámku, který za svou dobu měnil často své majitele.

Moje samostudium mi je v Oslavanech celkem k ničemu. Na autobusovém nádraží, kde jsem byla vyplivnuta z útroby autobusu, není ani noha a já netuším kam se vydat. Konečně vidím cedule s názvy ulic a pár lidí co vypadají jako trampové. Až na festivalu jsem poznala, že to byla část typicky trampské skupiny Kati z Brna. Popsali mi podrobně cestu až k zámeckému parku.

Konečně celá natěšená stojím u vchodu a ptám se po Hráči, nebo panu Řezáči, tak se správně jmenuje. Ptám se přímo jeho, jestli se nezná. Po krátkém váhání, mi nabízí čekání přímo v zámeckém parku, přesto že festival ještě nezačal a na ruku mi přistává razítko, aby mne prý poznali mezi ostatními návštěvníky. Drželo tam ještě druhý den. Procházím kolem rožněného selete a nabídky alko i nealko nápojů ke stolům a částečně zastřešenému prostranství. Jsou tu připraveni i na nepohodu počasí. No trampové se nezapřou. Zámecký park je nevelký a trochu mne překvapil svou sevřeností, ale je upravený a působí tak nějak starodávně. Mohutné stromy v něm jsem si vyfotila, možná právě jejich velikost tak kontrastuje s nevelkou rozlohou parku. Na posečeném trávníku polehávají trampové, čekají na odpolední festival spolu semnou.

Myslím, že není důležité v jakém pořadí se skupiny střídaly. Tak tápu v paměti a vzpomínám kdo první se mi vybaví. **Pavel Jim Macháček**. Multiinstrumentalista skupiny Falešná karta. Zpíval několik písniček sám a pak si ke svému zpívání přizval dva kamarády. Folkový žánr s lyrickými texty Jima. Příjemný projev a velmi pěkné zabarvení hlasu. Jedna písnička s celou skupinou Jimís, jak se pohotově pojmenovali, byla v jazzovém stylu. Tato skupina měla premiéru na pódiu a vznikla prý před 3 měsíci. Muzikanti jsou profesionálové a tak krátká doba trvání skupiny vůbec nijak nepoznamenala jejich koncert. Další třeba

Maranta

. Snad pro delší čas kolem zvučení mi utkvěla v paměti. Malá technická přestávka a moře vtipů, které pro zkrácení chvíle pohotově sypal z rukávu jeden člen Maranty. Prolínají se zde prvky country, ale i folku. Profesionální projev skupiny svědčí o jejich častém koncertování.

Poloband

- název skupiny pochází od jména autora textů písní Petra Pololáníka a také se k tvorbě přidal nový člen a zpěvák Eman Míška. Meze žánru této skupiny se pohybují ve folk-rocku. Snaží se ve svém projevu o bluesovou upřímnost, folkovou smyslnost textů, countryovou melodičnost, rockovou hutnost rytmů. Dost dobře se jim to daří v písničkách.

Jewelci

jsou bluegrasová kapela ze Znojma . Americká country v českém podání se rozezvučela po celém parku. Skupina vznikla v roce 1990 a v roce 2000 oslavila kulaté 10. výročí. Znojmská

country přehlídka prý nedopadla dle jejich představ, opakovat ji nemíní pro slabou návštěvnost. Komerčnější projev snad trochu škodil jejich vystoupení. Kati je tramská skupina s typickými tábornickými písněmi, zpívali v sedě v kruhu jako u ohně. Bluband Gratis skupina bluesového ražení, s českými texty a velmi dobře zvládnutou technikou hry vyprovokovala nejednu kanadu k podupání do jejich bluesového rytmu. Je škoda, že odjížděli na koncert do Židlochovic a tak jejich vystoupení bylo krátké, ale stejně tu ukázali co umí. Na pódiu se zdrželi jak jen jim čas dovolil a také si vychutnávali odezvu publika. Haluza je skupina která tento festival pořádá. Tak jsem si ji nechala na konec. Historie tramské skupiny

Haluza

sahá do léta roku 1997. V sestavě Hráč, Kunta, Spařák hrála Haluza dlouhou dobu. Dvakrát se zúčastnila Oblastního předkola Tramské Porty v Brně, hráli na ohních, osadních akcích v hospůdkách. Cituji muzikanty: "

Muzika nás šíleně baví, dáváme jí mnoho energie, která se vrací v podobě úspěšných vystoupení. Základními kameny skupiny Haluza jsou radost z hraní a kamarádství a my věříme, že šlapeme správnou cestou a že je to vono. Jistě to poznáte až nás někdy někde uslyšíte ." Jejich slova můžu jen potvrdit. Lehká směsice jazzu, bluesu a folku byla velmi příjemným a osvěžujícím vystoupením na festivalu. Tak jak tomu bylo u Maranty. Je tu znát časté koncertování, vyhranost muzikantů, jistota před publikem, které jejich stylu hry a zpěvu dobře rozumí. Skupina hraje v tomto současném složení: Jaroslav Hráč Řezáč, Miroslav Kunta Kuttner Martin, Sam Lukášek Monty Kuttner.

Vandrobraní vzniklo po jedné nebo dvou ekologických aktivitách na záchranu kaštanů. Vlastně nultý ročník se jmenoval Kaštanobraní. Také to bylo promyšlené, plánované se otevírání všem žánrům hudby, takový protipól ortodoxnímu festivalu Tramská Nota. Definitivně se změnil podzimní termín na letní a padochovskou sokolovnu vystřídala venkovní scéna v zámeckém parku v Oslavanech. Na prknech Vandrobraní se za pět let existence vystřídala pěkná řádka skupin. Připomenu třeba Rosa Coeli z Ketkovic, FT Prim a Pupínci z Brna, Bóins z Modřic, Vnitřní světlo ze Zvole u Prahy, Duo Voluta ze Zbýšova, ale i slovo tu dostaly i domácí kapely Pumpaři, Dým, Woraz nebo Müller Thurgau Band.

Před začátkem festivalu si Hráč udělal chvilku a popovídal si semnou o festivalu, tak přidám i rozhovor s ním. Ukončit festival jsem musela dřív než ostatní, ale myslím, že ta dobrá nálada jen gradovala. Spát pod širákem jsem v letošním létě neriskovala. Slibovala se i divadelní telenovela, tedy její parodie a tancovačka, na které měla hrát místní skupina Hejklalové. Po cestě domů si to hodnotím. Pečené selátko, mnoho dobré hudby, povídání uprostřed vzrostlých stromů zámecké zahrady a všeobecně příjemná atmosféra tohoto festivalu mne nezklamala. Poslední slovo dám členu skupiny Haluza a pořadateli festivalu Vandrobraní Jaroslavu Řezáči alias Hráči.

Kdo pořádá festival a jakou muziku preferujete?

Jsme tu všichni trampové a děláme ještě jeden festival v Padochově. To je už jedenáctý ročník Trampské Noty. Je to ortodoxní trampárna, ty přesahy tam jsou menší. Část těch pořadatelů Trampské Noty je skupiny Haluza, která také dělá tady to Vandrobrání. Chtěli jsme vlastně z toho muzikantského hlediska se trochu pootevřít žánrově. Na té Trampské Notě to nějak nešlo, nebo se to nehodilo, tak vznikl nápad jiného festivalu a udělali jsme si Vandrobrání. Bude tak nějak otevřenější. Na té Trampské Notě zahraje taky country kapela, ale je to tam takové výjimečné. Hraje zde vyloženě trampská muzika.

Kde se tedy zrodila myšlenka tohoto festivalu?

Potřebovali jsem tak nějak popíchnout a zrovna tady v okolí byla akce na záchranu kaštanů. Taková ta ekologická aktivita na nějaké postřiky proti klíněnce, tak jsme se v tom začali angažovat a upořádali jsem jednorázový festival, který se nazýval Kaštanobraní. Na něm hráli hlavně místní kapely, které jsou spíš do té country a to byl takovej odrazovej můstek. Kaštanobraní bylo dva roky a pak se nějak přirozeně přešlo na Vandrobrání. Pořádalo se to stále v Padochově a pak jsme narazili na tenhle prostor na zámku a zdál se nám úplně ideální a chtěli jsme ho využít, tak jsme loňským rokem festival přesunuli sem. Konečně se nám tady podařilo otevřít tu žánrovou pestrost festivalu. Stále nám zde chybělo blues a kapela s bicíma a letos přijali pozvání kapela Polobad a ti Blubandi. Navíc ty trampský kořeny tam pořád jsou a trampové přijíždějí už v pátek a každý rok se snažíme nějak zabavit recesistickými soutěžemi a večerní zábava je už klasická country, jsou na to tady lidi zvyklí a tak místní Hejkalové nebo přespolní skupiny, aby to sem taky přitáhlo lidi. Festák si děláme ale čistě podle svého gusta.

Kolikátý ročník je vlastně letošní Vandrobrání?

Přemýšleli jsme zrovna s kamošem kolikátý rok je letošní Vandrobrání. Podle nás šestý, není to ověřený teda, mi si na to počítání ročníků zase tak moc nezakládáme.

Počítáte s nějakým kulatým ročníkem Vandrobrání, které by bylo slavnostnější a okázalejší?

My si snažíme ozvláštnit každé ročník a tak nesměřujeme k nějaké velké oslavě a výročí. Festival se snažíme udělat nějak výjimečný každý rok.

Jak probíhá výběr na festival a kde nacházíte zdroje účinkujících kapel?

Částečně je to po známostech. Známe se s Petrem Pololáníkem a chtěli jsme aby tady hrál, Jewelce jsme slyšeli hrát na festivalu Falešné karty a právě bluegras nám tady chyběl a taky se nám tam líbili. Tak jsme je pozvali tímhle způsobem. S basákem Jimem z Falešné karty jsme se domlouvali, že by si rád sólově zahrál u nás. Tak jsme ho na ten popud letos pozvali, nakonec se to podařilo, bude tady i s kapelou. Tak to je jeden směr, věděli jsme koho by jsme chtěli. Potom jsem hledal a nemám kontakt do těch bluesovech kruhů a tak jsem vyloženě lovil po internetu bluesové kapely. Zabrousil jsem na stránky Blueband Gratis, kterej odpověděl a to jsem se ještě dozvěděl, že některej z muzikantů hrál v tramské kapele Trosečníci a ty tramské kořeny tam jsou taky. Tak tady jsme se zkontaktovaly mailem a pozvali je sem. Na netu mají MP3, tak jsem si je poslechl a vyloženě to bylo to co jsme tady potřebovali. Skupinu Kati mi doporučil kamarád, mladí kluci, kteří hrají starou tramskou muziku, což je taky potřebné aby se zde objevila. No taky naše skupiny Haluza, když už si to pořádáme tak abychom se tu taky vyřádili.

Tak přeji den bez mračen, ať už bouřkových nebo jiných a hodně spokojených diváků i do dalších ročníků Vandrobrání. Díky a rozhovor.